

Живко лажљиво

Живко, мамин синко, волео је да лаже више него џем на палачинке да маже. А палачинке са џемом је баш, баш волео.

Почео је да лаже још као малени дечак. Тада му се није свиђало да иде у вртић јер су тамо сва деца морала да спавају поподне, а он није желео да спава поподне. Код куће је могао да ради све што је хтео, родитељи су га слушали и није му било јасно зашто га васпитачице не слушају и зашто траже од њега да ради нешто што не жели. Зато је плакао и драо се сваког јутра, када су га будили.

Говорио је родитељима да су васпитачице грозне и да га терају да ради свашта што не жели. И успело је. Родитељи су му поверовали и исписали су га из вртића, а да нису ни проверили да ли Живко говори истину. Мислили су да је премали да би умео да лаже, али су погрешили. Пронашли су једну госпођу Дивну која је долазила код њих кући да чува Живка. Дивни су испричали да се Живко много намучио у вртићу, а нису ни

знали да су је слагали јер је и Живко слагао њих. Госпођа Дивна је заиста била дивна и слушала је Живка као да је неки важан командант, тако да је он био срећан. И то не само зато што су га сви слушали, него и зато што је увидео да помоћу лагања може да добије оно што жели. Тако охрабрен, наставио је да лаже све више и више. Растао је у великог лажова.

Ако занемаримо то лагање, Живко је био паметан и брзо је учио, тако је свашта знао, као неки победник у квизовима. Радо је помагао свима који нешто нису могли да схвате, мало због своје добротe, а мало и због тога да би се правио важан. А да се прави важан је баш, баш волео, као палачинке са џемом. Ужину је увек делио са другарима, па је међу њима био омиљен као маскота на олимпијским играма.

Сваке године, последње недеље у новембру почињу припреме за новогодишњу представу у школи. Живко је већ два пута глумио у таквим представама и до-са-ди-ло му је. Али ако би учитељици рекао да не жели да глуми, она би се вероватно увредила и можда га не би волела више од остале деце, а та помисао му се није допала. Одлучио је да се претвара да је болестан и да не иде у школу јер ако не буде дошао у школу, неће моћи да добије улогу у новогодишњој представи.

У понедељак, последње недеље новембра, када је чуо да звони будилник у соби његових родитеља, скупио је руке и ноге испод црвено-плавог карираног ћебета и покрио се преко главе. Мама је ушла у собу с намером да га пробуди, али када је видела његово измучено тело савијено у облику великог зрна пасуља, одмах је знала да нешто није у реду. Села је на кревет поред свог сина јединца-мезимца и помазила га по леђима. Живко је променио глас и као да се мучи док прича, рекао мами да га јако боли стомак. Она је почела наглас да се присећа шта је Живко јео претходног дана журно напуштајући његову собу и скоро летећи ка шпорету да би му скувала чај. Одмах је звала своју канцеларију да јави да неће моћи да дође на посао јер јој је син болестан. Чим је то урадила, отишла је у трпезарију и отворила ормарић у којем стоје сва документа да би пронашла Живкову здравствену књижицу и да би га одвела на лекарски преглед. Онда је оти-

шла у кухињу, узела врућ чај од нане и вратила се у Живкову собу да провери како му је. Живко није био љубитељ чаја, па се претварао да спава. Када је мама изашла из собе, Живко је чај просуо у wc шољу. Поново је легао у кревет и правио се да спава јер онако здрав није желео да иде код лекара. И поново је успео да превари не само маму, него и учитељицу.

Живко је у суботу био на крштењу своје сестре од ујака, Јоване. Јована је још увек била беба и није зна буквално ништа, али је било пуно друге деце и играњац је трајао до касно у ноћ јер је родитељска пажња нестала у вртлогу хране, пића и причања. Живко се толико лепо изморио као да је провео неколико сати на тренингу гимнастике и наредног дана су га болели сви мишићи. Ваљао се у кревету као размажени краљ и потпуно је заборавио да уради домаћи из математике, а то му се никада у животу није догодило.

Тек када је стигао у школу, када је почео час и када је видео учитељицу која иде од клупе до клупе и проверава шта је који ученик урадио, Живка је као врућ шамар плеснуло сећање на домаћи. Хтео је да призна да је заборавио да га уради, али није могао. Није могао да разочара учитељицу. Рекао је да је у његовој кући била поплава и да због тога није урадио домаћи из математике. Учитељица га је забринуто испитивала о поплави, а он је измишљао одговоре. Набрајао је шта је све вода поплавила, причао како се комшији који живи испод њих ољуштио плафон, како његова мама сада мора да пере одећу у лавору јер се веш-машина покварила...

Чим се вратио кући, Живко је урадио два домаћа задатка – онај заборављени од претходног пута, али и онај најсвежији од тог дана. Волео је да учи и волео је школу и одмах му је било лакше када је завршио та два домаћа задатка. Родитељима није рекао шта се десило јер им је увек говорио само о

добрим стварима. Учитељица му није замерила јер је Живко био један од најбољих ђака у одељењу, чак га је и похвалила јер је био вредан. Поново му је поверовала. И наравно, погрешила је, што и није тако страшно јер свакоме може да се деси да погреша, па чак и учитељици. И Живко је грешио када је мислио да је лагање корисно, зато што тада још увек није знао колико је штетно.

Живко је за девети рођендан добио нови, зелени бицикл са металним браницима, корпом причвршћеном за волан и флашицом за воду. Било је и крајње време јер је одавно ногама додиривао тло док је седео на седишту оног плавог клиначког двоточкаша кога је прерастао. Провозао је нови бицикл, уверио се да је одличан, па је позвао комшију Владу да се тркају. Комшија Влада, Живков вршњак, радо је прихватио све изазове, па су се њих двојица упутила ка бициклистичкој стази. Возили су брзо и спретно, само што Живко није видео једно испупчење на стази, за тренутак је изгубио равнотежу, пао с бицикла и поцепао нову тренерку коју је такође добио за рођендан. Комшија Влада није приметио да је Живко пао, већ је возио што је брже могао и ко зна где је стигао. Живко је храбро устао, сео на бицикл и наставио да вози. Испред своје зграде је затекао неколико другара који су се играли жмурке. Другари су прекинули игру када су видели Живкову поцепану тренерку и радознало су га испитивали шта се догодило. Живко им је рекао да је пожелео да испроба свој нови бицикл по неравној шумској стази, када је угледао да му се приближавају два вука и лав.

Скочио је са бицикла, прислонио га уз најближе стабло, одломио једну грану и помоћу ње се борио против тих звери које су га нападале. Једног вука је ударио посред главе, па се тај вук онесвестио, другом вуку је сломио ногу, па је тај вук остао да лежи, али је и тако рањен покушао да га уједе, па му

је поцепао тренерку, а од лава је успео да побегне јер је лав, иако најстрашнији, био дебео, па није могао да га стигне.

Другари су знали да Живкова прича није истинита, али су уживали да га слушају. Осећали су се као да гледају веома занимљиву позоришну представу, али су га ипак звали Лажљивко кад није био међу њима.

Дечаџи у улиџи Капетана Куке често су играли фудбал. Живко је био један од тих дечака. Родитељи би их узалуд дозивали да дођу кући на ручак, али би после двадесетак неуспелих покушаја, поражени износили сендвиче и сокове напоље и чекали поред травнатог терена да их синови примете. Фудбал је овим дечаџима много значио. За време утакмице се могло видети ко је најбржи, ко је најспретнији, ко је најпрецизнији у гађању, ко зна највише финти, а богами, и ко највише лаже. А Живко је у лагању био ненадмашан. Сваки пут када би промашио гол, додао лопту противничком играчу или направио неку другу грешку, измишљао је нова правила за која нико није чуо. Остали дечаџи су се бунили, а Живко им је објашњавао да позна-

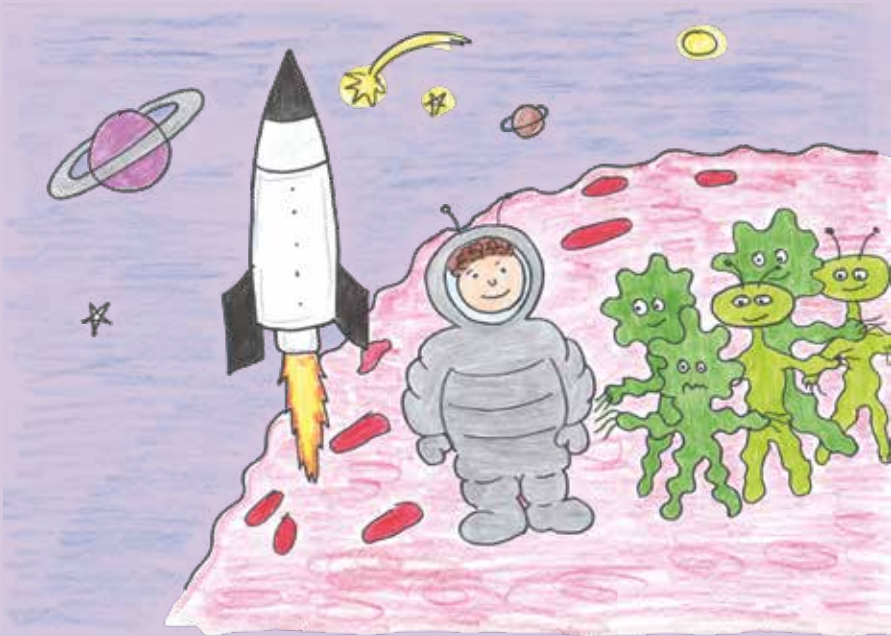
је фудбалска правила боље од њих јер је његов тата фудбалски тренер. Сви Живкови другари су знали да његов тата ради на бензинској пумпи поред које су сваког дана пролазили када су ишли у школу. Они би му махнули и он би њима махнуо јер су се познавали. Међутим, Живко је убеђивао другаре да на пумпи ради брат близанац његовог тате, који је његов стриџ. Другари би допустили јер им је било важније да се играју него да се расправљају и тако би се Живко извукао и са својим грешкама и са својим измишљотинама.

Након завршених утакмица, Живко је позивао све другаре да дођу код њега кући. Тамо би играли игрице на компјутеру и јели кајмак у врућој лепињи или ћевапе које би им послужила Живкова мама. Дружење код Живка је увек било забавно, а Живко је са задовољством сваком другару поклањао сличице фудбалера или југио карте. Пријатељи су га волели, а пошто су знали да је добар друг, мислили су да је његово лагање нека неизлечива болест. Знали су да Живко Лажљивко никада не би некога намерно повредио, а ипак је свако од њих бар понекад туговао када би га Живко слагао.

* * * * *

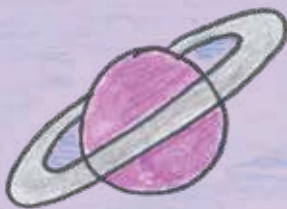
Ученици трећег разреда основне школе Сунчани брег отпутовали су са својим учитељицама на рекреативну наставу. Аутобусима су стигли до одмаралишта Бисерни пропланак и били су смештени у собе које су имале по осам кревета. У тим креветима нису спавали, него су били будни јер су сваке вечери организовали пицама журке. Сви ученици из одељења сакупили би се у истој соби, скакали би по креветима, тукли би се јастуцима, а када би се баш много уморили, поређали би се на креветима једни до других као оловке у перници и препричавали би најзанимљивије догађаје из својих живота. Пегава Вања је причала како су је у породилишту заме-

нили за другу бебу; Миша је причао како је упао у благо када је на селу јурио прасиће; Сандра је причала како целе недеље није могла да свира флауту јер се посекала на кристалну чашу када је хтела да опере судове; а Живко... Живко је причао шта је све доживео када је отпутовао на Марс.

Описао је специјално одело које мора да обуче сваки путник који улази у ракету; описао је слетање ракете на неравну Црвену планету; дочек који су му приредили Марсовци, затим њихова необична мала, зелена и слузава тела са дугим и танким прстима. Причао је о храни коју Марсовци једу, а која нема никакав укус јер тамо не постоје зачини; о њиховом немуштом говору и разним светлећим машинама.

Деца су се осећала као кад им је мама, док су били још малени, читала бајке пред спавање. Живкове бајке су биле најзанимљивије, једино што је он тврдио да се све о чему је причао стварно догодило. Деца му ипак нису веровала, била су довољно паметна да знају шта је стварно, а шта није. Било је и оних који су му се ругали тако што су га ословљавали надимком – Лажљивко.

Пред почетак летњег распуста, Живкови другари су дуго разговарали о томе колико воле Живка, али и о томе колико им смета његово непрестано лагање. Договорили су се са учитељицом да му на приредби која се одржава крајем сваке школске године, приреде изненађење.

На школској свечаности неки ученици су рецитовали, неки су свирали, неки певали, а затим је уследило додељивање награда и диплома за ђаке са изузетним успехом у разним областима и дисциплинама. Живко је сваке године добијао награду за учествовање у бројним математичким такмичењи-

ма, па се нимало није изненадио када је чуо да га зову на бину. Међутим, уместо директора школе, појавио се његов најбољи пријатељ Никола и у име свих другара му доделио златну медаљу за најбољег преваранта. Живко се толико постидео да је поцрвенео као кечап.

Хтео је неком од својих прича да објасни како он у ствари није лажов, али се сетио да му више нико не верује. Сео је на бину и сузама почео да тушира своје фармерке. Пријатељи су дотрчали до њега, грлили га, тешили и причали му како су се они осећали док их је лагао. Обећали су му да га никада неће напустити ако он обећа да их више никада неће лагати. Живко се мало смирио када је то чуо и мада се до краја дана није осећао баш најбоље, ускоро је схватио да је било грозно кад су га неки звали Лажљивко. Схватио је и да лагање није уопште лак посао јер лажов стално мора да пази да не заборави неку своју измишљотину, а онда мора и да измишља нове лажи када његове приче постану сумњиве.

Живко је после само неколико дана закључио да је најсрећнији дечак на свету јер има тако добре пријатеље. Помогли су му да увиди да је грешио, опростили су му и остали уз њега.